

— Да ти кажа ли, утрѣ ще изпядя Козета.

— Много бързашъ! студено отговори Тенардие. Тѣ не продумаха вече нищо и заспаха.

Въ това врѣме пжтникътъ почна да се тъкми да си легне. Сложи на една страна пакета си и седна замисленъ на стола. Изу обущата си, зѣ едната отъ вощенитѣ свѣщи, отвори вратата, излѣзе и тръгна по коридора. Като стигна до стълбата, той се вслуша и дочу нѣщо, като дѣтинско дишане. Надникна подъ стълбата и виде, че посрѣдъ вети кошници, дрипи, стари изпотрошени сждове, въ прахъ и паяджина имаше легло на земята, въ което спѣше Козета. Човѣкътъ изтрѣпна и впери очи въ дѣтето. Тя спѣше безъ да се съблича, защото иначе ѝ бѣше студено. Въ ржцѣ си стискаше подарената ѝ кукла. До нея се виждаше само едната ѝ обувка.

Непознатиятъ се тъкмѣше вече да се връща назадъ, когато погледа му падна върху съсѣдната голѣма комина. Въ нея нѣмаше ни нгънь, ни пепелъ, но имаше нѣща, които привлѣкоха вниманието му. На камината бѣха сложени двѣ хубави обувки отъ различна голѣмина. Тогава пжтникътъ се сѣти за единъ старъ обичай, който иматъ дѣцата въ Франция да слагатъ вечерьта срѣщу Коледа по една обувка на камината, та добрата орисница като влѣзе прѣзъ коминя прѣзъ нощта да имъ пусне нѣкоя лъскава парица. Така вѣрваха въ Франция. И Тенердиеровитѣ двѣ дѣчица бѣха сложили сжщата вечеръ по една обувка съ надежда, че дѣдо Коледа ще имъ сложи въ обувчето подарѣкъ. Пжтникътъ се наведе да види, какво има. Коледа-та, сирѣчь майката на Епонима и Азелма вече бѣ дохождала и бѣ пуснала подарѣкъ, защото въ двѣ-